

Het nieuwe ontwerp „Velddienstreglement en Aanwijzingen voor de troepen in het gevecht” van het Russische leger. ¹⁾

In Mei 1901 verscheen te Kief het, door den generaal-adjudant M. I. DRAGOMIROF bewerkte, nieuwe ontwerp „Velddienstreglement enz”, ter vervanging van het ontwerp van 1899. Bij de bewerking daarvan werd besloten:

1°. te behouden de benaming „Reglement op den Velddienst” (in het vorige ontwerp „Voorschrift”);

2°. aan te nemen de wijze van groepeerings der artikelen van het reglement van 1881, waaraan de troepen gewend zijn;

3°. aan te vullen de leemten van het reglement van 1881, op grond waarvan tot de herziening van dat reglement werd besloten;

4°. de redactie der artikels te vereenvoudigen;

5°. geen jacht te maken op nieuwigheden in de terminologie, maar de vroegere benamingen (awangård, arjergård, dispositia enz.) te behouden en uit het ontwerp '99 slechts eenige van de het meest in den troep doorgedrongen uitdrukkingen (pachodnaja zastawa = marschveldwachter, dazor = patrouille) over te nemen;

6°. het reglement niet te overladen met een groot aantal voorbeelden van bevelen voor ieder bijzonder geval en in het aanhangsel slechts den vorm, in den tekst slechts het wezen der zaak op te nemen.

Het eigenlijke velddienstreglement wordt in 4 hoofdstukken verdeeld, te weten:

I. Troepenaanvoering te velde;

II. Ophelderingsdienst;

III. Legering en beveiliging;

IV. Marschen.

I. TROEPENAANVOERING TE VELDE.

a. *Ondergeschiktheid.*

Bij de regeling van de ondergeschiktheid valt op te merken, dat deze in de eerste plaats afhankelijk is van de bekleede functie en bij gelijkheid van functie van den rang.

Iedere commandant wijst minstens 2 opvolgers aan. Bij elk troepen-deel moet dit geschieden.

¹⁾ In het navolgende zijn uit het Russische Velddienstreglement die zaken opgenomen, welke den geest aangeven, die daarin gehuldigd wordt.

b. *Het geven van bevelen.*

Daar ieder soldaat zijne manoeuvre moet kennen, zijn alle commandanten verplicht hunne onmiddellijke ondergeschikten bekend te maken met datgene, wat zij behooren te volbrengen.

Omtrent de disposities en bevelen wordt o.a. vermeld: duidelijk het doel aangeven en onder geenerlei voorwendsel de middelen tot uitvoering, d.w.z. de chef geeft aan *wat gedaan moet worden*, maar hoe het gedaan wordt — is zaak van den uitvoerder;

kort, duidelijk en nauwkeurig verklaren.

Mondelinge bevelen moeten rustig, met weinig woorden en krachtig gegeven worden.

Wanneer een overgebracht bevel onmiddellijk moet worden uitgevoerd, dan wacht de overbrenger, tot met die uitvoering is begonnen, en rapporteert hieromtrent aan zijn chef.

c. *Onderhouden van het verband.*

Het is van zeer veel belang, dat colonnes, welke het gevechtveld naderen, aan de zich reeds in den strijd bevindende troepen te voren kennis geven van hunne komst.

d. *Berichten.*

Het zenden van berichten aan den bevelhebber en het verstrekken van inlichtingen aan de neventroepen, omtrent alles, wat den algemeenen toestand kan verduidelijken, is plicht van alle commandanten van detachementen, colonnes en onderdeelen. Het voornaamste van elk bericht is, dat het *te rechter tijd* aankomt en *betrouwbaar* is.

Duidelijk behoort te worden onderscheiden, wat men zelf waarnam en wat men slechts veronderstelt of door anderen vernam.

e. *Modellen en regels voor bevelen en berichten.*

Men kan de colonnes naar de namen van hunne commandanten noemen.

f. *Overbrengen van berichten en bevelen.*

g. *Vliegende post (ordonnansenposten).*

De vliegende post dient tot het onderhouden van het verband tussen de staven van detachementen en colonnes, zoowel in de diepte, als in de breedte en zoowel marcheerende, als in den toestand van rust.

Eene lijn van posten staat onder één afzonderlijken commandant en is soms in vakken met ondercommandanten verdeeld.

Bij gebruik van zwakke posten bedraagt de onderlinge afstand 3—6 werst, ¹⁾ bij sterke 8—12 werst.

Het gebruik van zwakke posten wordt afgeraden. Als speciaal Russisch bezwaar geldt de moeilijkheid van het vinden van een groot aantal personen, die goed lezen en schrijven kunnen.

II. OPHELDERINGSDIENST.

Voor den ophelderingsdienst wordt hoofdzakelijk cavalerie gebezigd.

¹⁾ Eén werst = 1067 M.

Op korte afstanden, vóór of ná den strijd, wordt ook van infanterie, en dan bij voorkeur van jachtcommando's, gebruik gemaakt.

Groote afdeelingen maken voor den strategischen verkenningdienst van z.g. „vliegende detachementen” (= verkenningsskorpse), uit cavalerie en rijdende artillerie bestaande, gebruik.

Het doel van de verkenning wordt door den opperbevelhebber aangegeven. De maatregelen voor het verrichten van den ophelderingsdienst worden door den chef van den staf, en in geval een verkenningsskorpse is uitgezonden, door den commandant van dat korps genomen.

De eigenlijke verkenning geschiedt door „rasjeeds” (verkenningsspatrouilles, verkenningssdetachementen), ter sterkte van eene afdeeling van drie rotten tot 2 eskadrons.

Het aantal rasjeeds hangt af van:

- 1°. de breedte van het te verkennen front;
- 2°. het aantal en de belangrĳkheid der wegen naar 's vijands zijde;
- 3°. de sterkte van de voor den ophelderingsdienst beschikbare cavalerie.

Omtrent de sterkte van de „rasjeeds” wordt opgemerkt:

1°. *zwakke rasjeeds* kunnen samengesteld worden uit uitgezochte manschappen en paarden en kunnen daardoor sneller hun doel bereiken; zij kunnen meer gedekt marcheeren en gemakkelĳker verpleegd worden. Moeten vele „rasjeeds” uitgezonden worden, dan wordt door het gebruik maken van zwakke afdeelingen het strijdend gedeelte van de cavalerie minder verzwakt;

2°. *sterke rasjeeds* kunnen meer beslist handelen en zelfs van het gevecht gebruik maken tot het verkrijgen van inlichtingen.

Na op de kaart de kortste richting aangeteekend te hebben, daarbij gebruik makende van wegen, welke een gedekt marcheeren toelaten, houdt de commandant van de „rasjeesd”, zoo eenigszins mogelijk, deze richting. De „rasjeesd” moet zooveel mogelijk groote wegen, vaak ook landwegen vermijden en bevolkte plaatsen niet doortrekken (langs dalen, holle wegen, boschranden, enz.). *De keuze van een goeden marschweg behoort tot eene van de moeilijkste verplichtingen van haar commandant.*

's Nachts, bij storm, bij slecht weder, bij het gaan door volkomen gedekte terreingedeelten, dichte bosschen of moerassen, nauwelĳks door wegen doorsneden, kan men volstaan met éene patrouille in front en in den rug, op korten afstand.

Bij het ontwaren van den vijand, vooral *wanneer het aangegeven doel nog niet bereikt is*, moet de „rasjeesd” eene ontmoeting vermijden en gaat zij slechts dan tot het gevecht over, wanneer dit het eenige middel is, om aan hare opdracht te voldoen.

Wanneer er geen mogelijkheid meer bestaat om de ontmoeting met een sterkeren vijand te ontgaan, lost de commandant, na te voren een verzamelpunt aangegeven te hebben, de „rasjeesd” op.

Om den marsch van de „rasjeesd” geheim te houden, wordt aanbevolen:

- 1°. het uitstrooien van valsche berichten;
- 2°. het zigzagsgewijze op het doel afgaan;
- 3°. van tijd tot tijd in verschillende richtingen een groot aantal patrouilles uitzwermen en deze snel weder verzamelen.

Halten voor overnachten, rusten en voederen der paarden moeten op gedekte plaatsen gehouden worden.

De overbrengers van berichten keeren niet weder naar de „rasjeesd” terug.

Uitvoerig wordt beschreven, hoe de „rasjeesd” in verschillende voorkomende gevallen (het verkennen van den vijand, als hinderlaag, voor het overvallen van vijandelijke posten en „rasjeesds”, enz.), behoort te handelen.

Wanneer een „vliegend detachement” tot het verkennen van den vijand op bijv. 2 à 3 dagmarschen wordt vooruitgezonden, houdt het zijne krachten zooveel mogelijk bijeen.

Tot het opsporen van den vijand worden officierspatrouilles (ofitersskije rasjeesdie) uitgezonden. Het verkenningskorps zelf dekt zich door eene voorhoede met marchveldwachten ($\frac{1}{2}$ tot 1 eskadron), welke ter verkenning en tot het houden van verband patrouilles uitzwermen.

Wanneer de hoofdmacht tot het gevecht voorwaarts gaat of tot handelingen op 's vijands flank besluit, moeten de „rasjeesds” de verkenning in front, onafhankelijk van de bewegingen van die hoofdmacht, blijven voortzetten.

Na de ontmoeting zet „het vliegend detachement”, ingeval van succes, zijne voorwaartsche beweging voort, dringt den vijand terug en zendt nieuwe „rasjeesds”, bij voorkeur op de flanken en in den rug van de tegenpartij, uit.

Het reglement kent in het algemeen aan den ophelderingsdienst groote waarde toe.

III. LEGERING EN BEVEILIGING.

Voor de legering der troepen maakt men gebruik van:

a. *bivaks* (in de nabijheid van den vijand en bij gemis van bewoonde oorden);

b. *inkwartiering*;

c. *oordbivaks*.

a. *Bivaks*.

Het front van het bivak moet naar de zijde van den vijand gekeerd zijn: de gevechtsstelling wordt *bij voorkeur* voorwaarts van het bivak gekozen, en moet dichtbij gelegen en gemakkelijk bereikbaar zijn.

		Breedte.	Diepte.
Bivak van een compagnie inf.		20 pas.	80 pas.
" " " regiment "	}	515 "	180 "
		255 "	325 "
" " " eskadron cav		35 "	120 "
" " " regiment "		275 "	200 "
" " " lichte batterij		84 "	187 "

Schetsen van alle normaal-bivakvormen (pontonbataljon, telegraafcompagnie, enz.) zijn in het reglement opgenomen; niet minder dan 15 bladzijden worden daaraan gewijd.

Onmiddellijk na aankomst worden de bivaks door de troepen betrokken, zonder het verzamelen van het geheele detachement af te wachten.

Voor het handhaven van de inwendige rust in het bivak wordt een officier van dienst aangewezen en in ieder onderdeel eene „bivakwacht” (= politiewacht) uitgezet. De grootte van deze wacht is afhankelijk van het aantal uit te zetten posten (vaandel, commandant, kas, park, trein, drinkplaatsen, arrestanten, enz.) en het aantal patrouilles, die in de onmiddellijke nabijheid van het bivak worden uitgezonden.

Om bij een optreden van den vijand steeds een deel der troepen gevechtsbereid te hebben, wordt in ieder bivak eene „afdeeling van dienst” (= piket) aangewezen.

De sterkte van dit piket houdt verband met de nabijheid van den vijand. Bij de voorhoede bedraagt zij ongeveer $\frac{1}{4}$ à $\frac{1}{6}$ van het geheel, bij de hoofdmacht niet meer dan $\frac{1}{10}$.

De manschappen van het piket blijven, zoowel overdag als 's nachts, gekleed en gewapend, doch zonder ransel (rol).

b. Inkwartiering.

De troepen worden ingekwartierd:

- 1°. wanneer de vijand nog ver af is;
- 2°. wanneer het rayon van inkwartiering gedekt wordt door de eene of andere moeilijk over te trekken hindernis;
- 3°. gedurende het ongunstige jaargetijde.

Bij het betrekken van het rayon van inkwartiering, is ieder commandant verplicht:

- a. te weten langs welke wegen en in welke formatie de troepen en treinen, in geval van alarm, moeten marcheeren;
- b. te verkennen en zooveel noodig te doen verbeteren de wegen, bruggen, dammen, enz.;
- c. bij kruispunten van wegen handwijzers te doen aanbrengen.

Wanneer zulks noodig is, wordt een piket aangewezen.

c. Oordbivaks.

In ieder dorp of gehucht wordt een piket aangewezen.

Voorposten.

Tot het beveiligen van rustende troepen worden door de voorhoede (achterhoede), en, wanneer deze niet aanwezig is, door het detachement zelf voorposten uitgezet. Het doel van de voorposten is:

- 1°. te beletten, dat vijandelijke éclaireurs zich inlichtingen verschaffen, omtrent sterkte en opstelling der gelegeerde troepen;
- 2°. af te wijzen kleine vijandelijke afdeelingen, opdat zij de rust der troepen niet storen;

3°. in geval van een aanval van sterke vijandelijke troepenafdeelingen, deze zoolang op te houden, totdat de eigen troepen voor den strijd gereed zijn.

Het te bewaken terreingedeelte wordt door den commandant der voorposten in „voorpostensectoren” ingedeeld, waarvan de frontbreedte bedraagt: voor eene compagnie 2 à 3 werst, voor een eskadron 4 à 5 werst.

De niet voor de voorpostensectoren benoodigde compagnieën en eskadrons vormen „de voorpostenreserve” (gros).

De compagnie zet hoogstens 4 veldwachten uit. De sterkte van de veldwachten bedraagt minstens 1 sectie; eene van de veldwachten heet „hoofdveldwacht” (voorpostendetachement); zij staat bij voorkeur in het midden van den voorpostensector, nabij den hoofdweg, van 's vijands zijde komende, of bij een kruispunt van wegen.

Door de veldwachten worden, afhankelijk van het terrein en de nabijheid van den vijand, of eene onafgebroken reeks posten of slechts enkele posten uitgezet. In het laatste geval worden de tussenruimten door patrouilles waargenomen.

Bij de infanterie staan de posten 300 à 400 pas en bij de cavalerie $\frac{1}{2}$ werst voor de veldwachten. 's Nachts worden deze afstanden verkort.

Iedere post bestaat uit minstens 4 man en zet een schildwacht uit, om waar te nemen, en een aflossingsschildwacht, om den postcommandant alles mede te deelen, wat door den schildwacht wordt gezien.

Door de sectorcommandanten worden soms „geheime patrouilles” voor de lijn der posten geplaatst.

De afstand van het gros tot de hoofdveldwachten c.q. veldwachten bedraagt 1 à 2 werst; die van het gros tot de rustende troepen 2 à 3 werst.

Men heeft twee „woorden”: het „otsif” (naam van eene stad) en het „prooesk” (naam van een militair voorwerp); het laatste komt met ons „woord” overeen; het eerste (slechts aan officieren en als zoodanig dienstdoenden bekend) dient bij overgave van belangrijke berichten, als tegenroep, enz.

Slechts van personen, die het „otsif” kennen, worden door de commandanten van de onderdeelen der voorposten mondelinge bevelen aangenomen.

De schildwachten en de aflossingsschildwachten leggen bij de infanterie den ransel (rol) niet af. Bij de cavalerie kunnen zij al dan niet te paard blijven. Aan de aflossingsschildwachten is het zitten toegestaan.

De overige manschappen van den post leggen den ransel (rol) af en kunnen, zittende of liggende, rusten.

De schildwachten worden om de 1 of 2 uur afgelost.

Behalve eigen meerderen en eigen patrouilles laat de schildwacht niemand door. De postcommandant herkent de naderenden.

Patrouilles worden uitgezonden: *a.* tot het onderhouden van het verband tusschen de veldwachten en voorpostensectoren; *b.* tot het doorzoeken van het voorgelegen terrein. De patrouilles, onder *a.*, zijn gewoonlijk 2, die, onder *b.*, 2 à 4 man sterk.

„Geheime patrouilles” worden niet afgelost, doch keeren op den aangegeven tijd terug. Zij stellen zich gedekt op, roepen niet aan, enz. Zij dienen om posten en schildwachten tegen overvalling te beveiligen en ook tot het waarnemen van den vijand.

Wat de veldwachten betreft, is de helft der manschappen gevechtsbereid, de andere helft rust. De munitie blijft aan het lichaam.

De „hoofdveldwacht” dient tot ondersteuning van de veldwachten en wordt achter deze opgesteld (bij de infanterie tot op 1 werst, bij de cavalerie tot op 2 werst). In bijzondere gevallen kan zij in de lijn der overige wachten opgesteld worden.

Uit het gros worden ter verkenning „rasjeeds” gezonden.

Bij afdeelingen zwakker dan eene brigade behoeft geen gros uitgezet te worden. (Het piket doet dan, als zoodanig, dienst.)

Bij afdeelingen zwakker dan één regiment worden alleen veldwachten uitgezet.

Afdeelingen, ter sterkte van 1 compagnie of 1 eskadron, beveiligen zich slechts door posten en patrouilles.

IV. MARSCHEN.

Men onderscheidt: 1°. wat het doel betreft — aanvallende en terugtochtsmarschen, en 2°. wat de richting betreft — front- en flankmarschen.

Bij flankmarschen moet van minstens 3 wegen gebruik gemaakt worden: één voor de flankdekking, één voor de hoofdmacht en één voor den trein.

Afhankelijk van de breedte der wegen, marcheeren bataljons met vieren uit de flank of met escouades of sectiën in front; batterijen met een of twee stukken in front; eskadrons met drieën of zessen.

De snelheid en de af te leggen afstand bedraagt voor infanterie en detachementen, uit de drie wapens bestaande, 3 à 4 werst per uur en 20 à 25 werst per dag; voor cavalerie 6 à 8 werst per uur en 35 à 40 werst per dag, en voor treinen 3 werst per uur.

Kleine rusten, 10 minuten, aan het einde van ieder uur marcheeren. Groote rust 2 à 4 uur. Bij marschen van minder dan 15 werst wordt, als regel, geen groote rust gehouden.

De trein wordt verdeeld in 3 afdeelingen.

De regimentstrein vormt de 1ste en 2e afdeeling, de divisietrein de 3e afdeeling.

De treinen der 1ste en 2e afdeeling komen in hoofdzaak met onzen gevechts- en bagagetrein overeen.

Tot de 1ste afdeeling (gevechtstrein) behooren o. a. de rijtuigen van korps- en divisiecommandanten.

Marschveiligheidsdienst.

Wanneer troepen in verschillende colonnes marcheeren en de afstand tusschen de marschwegen zeer groot is, kunnen, behalve de voorhoede, nog door iedere colonne *speciale voorhoeden* vooruitgezonden worden.

Bij een frontmarsch zendt de *voorhoede* uit: 1°. een *voortroep*, welke wederom eene marschveldwacht met cavalerie- en infanteriepatrouilles vooruitschuift, en 2°. *zijtroepen*, ter hoogte van den voortroep marcheerende, die marschveldwachten met patrouilles vooruitzenden.

De marschveldwachten bestaan bij voorkeur uit cavalerie.

De patrouilles gaan bij de infanterie tot op $\frac{1}{2}$ werst, bij de cavalerie tot op 1 werst vooruit.

Bij een frontmarsch mag geen enkel evenwijdig met den marschweg loopend voetpad buiten observatie blijven.

De marschformatie bij een flank- of terugtochtsmarsch komt met die bij een frontmarsch overeen.

AANWIJZINGEN VOOR DE TROEPEN IN HET GEVECHT.

I. *Algemeene regels.*

1°. In het gevecht, evenals bij iedere ontmoeting met den vijand, zal de overwinning zijn aan de zijde van dengene, die weet, wat hij wil, en die het meest beslist, hardnekkig en wel overlegd handelt.

2°. Het beste middel, om den vijand eene nederlaag toe te brengen, is hem aan te vallen. Dientengevolge moet het streven, om *aanvallend op te treden*, bij iedere ontmoeting met den vijand merkbaar zijn.

3°. De *verdediging* heeft het zelfde doel — den vijand te verslaan; daarom moet de verdediger niet alleen aanvallen afslaan, maar ook zelf slagen toebrengen.

4°. Men behoort er naar te streven zelf *het initiatief* te nemen, d. w. z. niet te doen, wat de vijand verlangt, maar hem te dwingen te doen, hetgeen voor ons voordeelig is.

5°. In den strijd moet de *gevechtskracht van alle troepen aangewend worden voor één algemeen doel en allen, de minderen inbegrepen, moeten dit algemeene doel kennen, evenals de bijzondere taak, die op hen persoonlijk rust.*

6°. Aan iederen commandant moet zijne *zelfstandigheid* gelaten worden. De meerdere grijpt slechts dan in, wanneer duidelijk blijkt, dat de door zijn ondergeschikten genomen maatregelen in strijd zijn met de hun opgedragen taak of den algemeenen toestand.

7°. Zijne plannen zoo lang mogelijk voor den vijand verborgen houden en ze snel en beslist ten uitvoer brengen.

8°. De in het gevecht geworpen troepen blijven daar tot het laatst; *ze ondersteunen is mogelijk en noodig, ze aflossen — nooit.*

9°. Een standvastige tegenstander kan slechts verslagen worden door een krachtigen aanval op het gevoeligste deel zijner stelling.

Daarom moet alles er op gericht zijn, *sterker te zijn op de plaats van aanval en op het oogenblik, dat deze geschiedt.*

Daartoe moet men eene voldoende krachtige reserve achterhouden en deze tijdig aantrekken.

II. Gevechtsformatie, enz.

De *gevechtsorde* bestaat uit het „*vechtdeel*” en de *algemeene reserve*. Het eerste wordt in *vakken* verdeeld, die ieder hun eigen commandant hebben.

Ieder vak vormt een „*vechtdeel*” en eene *vakreserve*.

De taak van het „*vechtdeel*” is *den stoot voor te bereiden* door vuur en door partieele aanvallen.

De algemeene reserve is bestemd voor het *toebrengen van den beslissenden stoot* en tot ondersteuning van het „*vechtdeel*”.

De beschikking over de algemeene reserve heeft uitsluitend de detachementscommandant.

De *artillerie* kan het meest tot den uitslag van den strijd bijdragen, wanneer zij in het allereerste begin van den slag eene grootere kracht ontwikkelt dan de tegenstander, ten einde overwicht in vuur te verkrijgen.

Daarom verdient het aanbeveling een zoo groot mogelijk aantal vuurmonden te gelijk in stelling te brengen.

Bij zéér sterke detachementen is het wenschelijk een deel der artillerie bij de algemeene reserve in te deelen.

Het is voordeelig de *cavalerie*, na aftrek van afdeelingen op de flanken, vereenigd te houden.

Eenige cavalerie kan, zoo noodig, aan de vakken toegevoegd worden.

Het gevechtsfront bedraagt:

voor een bataljon ongeveer	400 pas;
„ een regiment hoogstens	1000 „
„ eene brigade „	1 werst;
„ eene divisie „	2 „
„ een legerkorps „	3 „ .

De *artillerie* van het „*vechtdeel*” neemt tusschen de infanterie stelling en zooveel mogelijk vereenigd, ten einde de leiding van het vuur te vergemakkelijken.

Bij lange artilleriestellingen wordt eene afzonderlijke bedekking, ter sterkte van eene compagnie op iedere 2 à 3 naast elkander staande batterijen, aangewezen.

De bedekking wordt zoodanig opgesteld, dat zij hare batterijen intijds te hulp kan snellen en zoo min mogelijk van het vijandelijk vuur heeft te lijden.

De *mortierbatterijen* blijven bij de algemeene reserve, totdat het aanvalspunt bekend is. Zijn er echter doelen, waarop krombaanvuur moet worden afgegeven, dan kunnen zij ook eerder in den strijd gebracht worden.

De *infanterie* moet, zooveel noodig, hare plaats steeds afstaan aan de

artillerie, daar deze meer van het terrein afhankelijk is dan gene. Slechts, in het laatste gedeelte van den strijd, wanneer de infanterie tot den stormaanval overgaat, regelt zich de artillerie naar haar.

De bedekking is verplicht aanvallen op de artillerie af te slaan en haar zooveel mogelijk tegen vijandelijk infanterievuur te beschermen.

Daarom wordt de tsjeepj (= tirailleurlinie) opgesteld in de lijn der batterijen en de ondersteuningstroepen achter de artillerie of achter hare flanken.

Wanneer de infanterie tot den stormaanval overgaat, volgen de batterijen, welker doelen gemaskeerd worden, achter de infanterie, om deze te ondersteunen en deel te nemen aan de vervolging van den geslagen vijand.

Bij het afslaan van den aanval dekken zij door haar vuur den terugtocht der infanterie, niet schromende zich desnoods op te offeren.

Artillerie, welke hare munitie verschoten heeft, blijft in stelling.

Aanvallend gevecht.

Het besluit, om den vijand aan te vallen, moet onwrikbaar vast staan en tot het einde worden volgehouden; met hoofd en hart moet besloten zijn te overwinnen of te sterven.

In het begin van den strijd vuurt de artillerie op de artillerie van den vijand; de infanterie schiet op de vijandelijke infanterie en artillerie.

Wanneer het aanvalspunt bekend is, concentreert de artillerie haar vuur op de vijandelijke troepen, welke zich daar bevinden.

De voorste infanterie-afdeelingen, welke de laatste vuurstelling (300 à 400 pas) hebben bereikt en het oprukken der reserves afwachten, ontwikkelen de grootst mogelijke vuursnelheid.

Het bevel tot den hoofdaanval wordt door den algemeenen bevelhebber gegeven.

Om den hoofdaanval in eenige vakken gelijktijdig te doen plaats vinden, verdient het de voorkeur het juiste tijdstip van dien aanval bij bevel aan te geven, daar signalen, batterijsalvo's en dergelijke hoorbare teekens lichtelijk verwarring kunnen veroorzaken.

Eenmaal tot den aanval overgegaan zijnde, *moet men dien onafgebroken voortzetten*, ten einde den vijand geen gelegenheid te geven zich te herstellen.

Daarom attakeeren de reserves *onmiddellijk achter de voorste afdeelingen* en de *algemeene reserve onmiddellijk achter de vakreserves*; kortom, het geheel moet, als 't ware, ééne aanrollende golf zijn.

De aanval moet met *vereende krachten* geschieden; daarom moeten de reserves bij het begin van den aanval aangetrokken worden en zoodanige opstellingen innemen, dat men den stoot in gesloten massa kan toebrengen.

De infanterie verricht den stormaanval onstuimig en zonder op te houden; gesloten afdeelingen mag men in geen geval doen halt houden tot het afgeven van vuur.

De achterste afdeelingen ondersteunen de voorste.

De artillerie ondersteunt de infanterie, door op korte afstanden de reserves van de tegenpartij onder vuur te nemen.

De cavalerie steunt den aanval door handelingen op de flanken en in den rug van den vijand.

Wanneer de aanval afgeslagen wordt, is de eerste taak der infanterie het front van de artillerie vrij te maken, ten einde deze in de gelegenheid te stellen door haar vuur den terugtocht der infanterie te dekken.

De vijandelijke stelling bezet hebbende, mag men den *vijand geen rust laten*, maar moet hem vervolgen en nog eens vervolgen (letterlijk „jagen en jagen”).

Dit is de taak der cavalerie; wanneer de tegenstander echter over versche troepen beschikt, die stand houden, dan moet de infanterie deze terugwerpen.

Op deze wijze te werk gaande, *verstrooit de cavalerie* de vluchtende troepen en *overweldigt de infanterie* alles, wat nog weerstand biedt.

Op den dag na den strijd geschiedt de vervolging door eene voorhoede, welke den vijand bij zijn terugtocht moet trachten voor te komen.

Verdedigend gevecht.

Het verdedigend gevecht heeft, evenals het aanvallende, ten doel *den vijand te verslaan*; daarom heeft iedere verdediging slechts dan succes, wanneer zij eindigt met een tegenaanval en, in geval van nederlaag des vijands, met eene hardnekkige vervolging.

Bij de verdediging moet het volgende in acht genomen worden:

1°. de gevechtsformatie niet aannemen, voordat de opmarsrichting van den vijand bekend is;

2°. eene voldoende sterke algemeene reserve achterhouden;

3°. over voldoende wilskracht beschikken, om niet toe te geven aan aanvragen om versterking.

Hierbij is het van het grootste belang het karakter zijner onderbevelhebbers te kennen; want daardoor alleen is het mogelijk, om te weten, of op de verzoeken om versterking al dan niet acht behoort te worden geslagen. Er zijn er, die altijd om versterking vragen, zelfs reeds bij het begin van den strijd.

Ten einde niet te spoedig hare opstelling te verraden, moet de *artillerie* niet te vroeg het vuur openen.

Ook de *infanterie* moet zich niet tot vuur op groote afstanden laten verleiden.

Zoodra de aanvalsrichting van den vijand bekend is, worden de reserves aangetrokken en wordt de algemeene reserve daár opgesteld, waar zij, in verband met het terrein en het vermoedelijk verloop van den strijd, het gemakkelijkst tot den tegenaanval kan overgaan.

De *aanval en de vervolging* geschieden op de zelfde wijze, als bij het aanvallend gevecht.

Kunstmatige versterking van het terrein behoort tot het allernoodzakelijkste beperkt te blijven en mag de bewegingsvrijheid der troepen niet belemmeren, noch hunne krachten noodeloos uitputten.

Nachtgevechten.

Het *vuren* bij den aanval is *verboden*.

Men moet den vijand zoo dicht mogelijk naderen en hem met de *bajonet* aanvallen.

Bij den stormaanval wordt geen „hoera” geroepen en geen trom geroerd, ten einde het verrassende karakter niet te doen verloren gaan.

Voorschriften voor den soldaat in het gevecht.

Ieder soldaat moet zich de navolgende grondbeginselen van het gevecht vast in het geheugen prenten:

- 1°. Ga zelf ten onder, maar red uwe kameraden.
- 2°. Ga voorwaarts, ook al vallen de voorsten.
- 3°. Vrees den dood niet; hoe zwaar het u ook valt, gij moet overwinnen.
- 4°. Wanneer het u zwaar valt, valt het den vijand niet lichter, wellicht zwaarder dan u; slechts uwe ontberingen ziet gij, die van den vijand echter niet; toch zijn zij zonder twijfel aanwezig. Daarom nooit ontmoediging, maar steeds vermetelheid en hardnekkigheid.
- 5°. Bij de verdediging moet men slagen toebrengen, en niet deze bloot afweren. De beste wijze van verdedigen is — zelf aanvallen.
- 6°. In den krijg overwint hij, die het hardnekkigst en koerst, en niet hij, die het sterkst en meest geoefend is. De overwinning wordt niet in één keer verkregen, ook de vijand is gewoon zich standvastig te betoonen; menigmaal gelukt het ook den tweeden en derden keer niet — dan moet men het voor de vierde en volgende malen beproeven, totdat men zijn doel bereikt heeft.
- 7°. Meer of minder doeltreffende beschikkingen vergemakkelijken het bereiken van het doel, maar ook niets meer; slechts hij bereikt zijn doel, die besloten is, eerder onder te gaan, dan het op te geven.
- 8°. Welke onverwachte hinderpalen gij ook op den weg naar het doel ontmoet, denk er slechts aan, hoe gij ze te boven zult komen, en niet, of de zaak wellicht slecht staat.
- 9°. Voor een goed geoefenden troep bestaan er noch rug, noch flanken, maar overal een front, vanwaar de vijand komt.
- 10°. Hoe onverwacht de vijand ook moge verschijnen, eene zaak heeft men niet te vergeten: „dat men hem of met de bajonet of door vuur kan verslaan”. Uit deze twee is de keuze niet moeilijk; de formatie komt eerst in de tweede plaats. Wanneer de vijand dichtbij is — steeds de bajonet; wanneer hij verder af is — eerst vuur en daarna de bajonet.
- 11°. Er is geen toestand denkbaar, waaruit men niet met eere te voorschijn kan treden.
- 12°. In het gevecht — geen aflossing. Eens in den strijd, blijft men

er tot het einde: ondersteuning zal gegeven worden, aflossing — nooit.

13°. Zoolang gij vecht, ondersteun de gezonden; wanneer de vijand geslagen is, denk om de gewonden. Wie zich om hen bekommert gedurende den strijd en het gelid verlaat, is een lafaard en een schurk, maar geen barmhartig mensch. Niet zijne kameraden, zijne eigen huid is hem dierbaar. Tot het vervoer van de gewonden worden steeds afzonderlijke detachementen aangewezen.

14°. Wanneer gij meerdere zijt, grijp dan niet in de zaken van ondergeschikten in, zoolang gij ziet, dat men verstandig te werk gaat; in het gevecht hebt gij, zonder dit, reeds genoeg te doen. Wie zich mengt in hetgeen anderen moeten doen, verzuimt, wat hij zelf behoort te verrichten. Aan iederen commandant moet, binnen den kring zijner verantwoordelijkheid, de noodige zelfstandigheid gelaten worden; wie deze laatste niet erkent, neemt daardoor tevens de eerste op zich. Intusschen moet ieder meerdere er gestaag voor waken, dat ieder zijn plicht doet.

R. L. SCHOLTEN.